

Troen på fremtiden og hårdt arbejde

Tekst og foto af Terkel Christiansen

Da jeg som nyudklækket student først havde besluttet at bruge mit sabbatår på at arbejde frivilligt, faldt valget ret hurtigt på Vietnam. Jeg ønskede at opleve en kultur indefra på en anderledes måde, end man gør det, når man bare rejser igennem et land som turist, og Vietnam kandiderede ved både at være et fredeligt og smukt land med en lang, begivenhedsrig historie og en spændende kultur (samt selvfølgelig en gennemsnitstemperatur, der ligger et pænt niveau over det, Danmark kan præstere især i efterårs- og vintermånederne). Selvom jeg tidligere har rejst i Vietnam og dermed kendte lidt til landet og kulturen, kunne intet forberede mig på den omvæltning, det er at bo og leve i et så fremmedartet samfund, intet kunne forberede mig på den enorme gæstfrihed, jeg som vildtfremmed ville blive mødt med, og intet kunne forberede mig på de bånd og venskaber, jeg ville

knytte undervejs, og som ultimativt skulle gøre mit ophold næsten tre gange så langt som planlagt.

Frivilligt arbejde

Selve formålet med rejsen var, at jeg ville arbejde frivilligt og samtidig opleve landet "indefra" i stedet for blot at være på gennemrejse. Med hjælp fra Ole Riis, lederen af Dansk Vietnamesisk Forenings Shelterindsamling, fik jeg mulighed for at komme til at arbejde på Green Bamboo Warm Shelter i Ho Chi Minh City (HCMC), et shelter for gadedrenge i alderen ca. 8-18 år. Shelteret viste sig at være en smal femetages bygning beliggende i det centrale distrikt 1, klemte inde i en af de tusindvis af hém (gyder), der udgør kapillærnetværket i alle vietnamesiske storbyer.

De havde på det tidspunkt 12 drenge boende, som jeg kom til at undervise i engelsk i eftermiddagstimerne, da drengene om formiddagen som oftest enten var i skole eller arbejdede

i shelterets frokostrestaurant. Shelteret åbnede en restaurant i foråret 2013 med midler fra den støtte, de modtog fra Danida og den danske ambassade indtil udgangen af 2012. Idéen var at forsøge at skabe en bæredygtig økonomi for shelteret ved at levere mad til virksomheder og lade overskuddet gå til driften af shelteret. Drengene kunne således hjælpe til i køkkenet, hvis de havde lyst til at tjene lidt lommepenge, og nogle af de lidt ældre drenge, der var i erhvervsuddannelse som kokke, kunne bruge arbejdet i restauranten som en slags praktik.

Selvom alting i starten virkede enormt billigt for en dansker, gik det hurtigt op for mig, at op mod halvdelen af almindelige vietnameseres budget gik til mad. En væsentlig udfordring for restauranten var derfor, at priserne ikke kunne sættes til et profitabelt niveau, så længe kunderne hovedsageligt var lokale. Ambitionen blandt os frivillige om, at restauranten skulle omdannes til et såkaldt CSR-projekt med flere internationale virksomheder som kunder,

Green Bamboo Warm Shelter

Green Bamboo Warm Shelter (Mái ấm Tre Xanh) har hjulpet hundredevis af børn siden det blev grundlagt i 1992. Shelteret giver børnene mulighed for at have et sted at bo, gå i skole, få mad på bordet, lave forskellige fritidsaktiviteter mm. På langt sigt arbejder shelteret på at drengene kan vende tilbage til deres familier eller opnå færdigheder, så de kan klare sig selv.

Kontakt:
40/34 Calmette Street,
Nguyen Thai Binh Ward, District 1,
Ho Chi Minh City.
Email: greenbambooshelter@gmail.com
Tlf: (+84) 08 3821 0199

Donationer kan gives gennem ShelterIndsamlingen, hvis man bare skriver, at donationen skal gå til Green Bamboo Warm Shelter.

ren talte engelsk. Går man en tur som turist i 23/9-parken i centrum af HCMC, bliver man straks stoppet af en gruppe studerende, som ønsker at øve sig i at tale engelsk. Fremmedsprog er først i de senere år begyndt at vinde indpas i de vietnamesiske skolesystem, så selv om drengene på shelteret havde brugt dagen på skole/arbejde, kom de alligevel til mig for at lære mere. Det var ret overvældende for mig at opleve, hvor taknemmelige folk var over, at man gad bruge en time eller to på at gennemgå praktiske sætninger eller verbalbøjninger, fordi engelsk for dem var vejen til bedre job, bedre løn eller rent ud sagt en bedre fremtid.

På trods af deres svære start på livet spirede der hos drengene på shelteret en stor glæde og optimisme, som var meget betydningsfuld. Det gik først op for mig, da jeg fik mulighed for at besøge de børn og familier, som havde levet på gaden hele deres liv uden at få nogen hjælp.

Ingen drømme

År efter år har jeg set reklamespots på dansk tv, hvor man stiller spørgsmålet, "Hvad drømmer, du om at blive, når du bliver stor?" til små afrikanske børn. Svarene er altid noget i retning af lærer, pilot eller sygeplejerske.

Med største selvfølgelighed stillede jeg derfor dette "obligatoriske" spørgsmål til en gruppe gadebørn i 7-12 års alderen, der havde samlet sig omkring os i HCMCs fattige distrikt 8. Først forstod ingen af børnene overhovedet spørgsmålet, og jeg så mig nødsaget til at dobbeltchecke med de lokale frivillige, at de havde oversat det korrekt. Stadig var der ingen af børnene, der kunne besvare spørgsmålet – de sad bare og kiggede lidt forvirret rundt. Til sidst sagde en lille dreng, "Jamen, når jeg bliver voksen, er jeg jo bare her".

Det var først her, at det gik op for mig, at det at have drømme er et privilegium, ikke en selvfølge. Miljø, voksne/rollemodeller, der er til stede i ens liv, kort sagt den referenceramme, man indgår i, og en fremtidsorientering er en

vigtig forudsætning for at kunne drømme om en bedre verden. Ekstrem fattigdom danner simpelthen ikke grobund for, at håbet kan spire og efterlader ikke overskud til det stof, som drømme er gjort af.

Hvorfor skulle man drømme om at være tv-stjerne, hvis man ikke har et tv?

Drømme kan selvfølgelig aldrig stå alene; de må altid følges op af slid og hårdt arbejde, hvis man vil reelt opnå et bedre liv. Heldigvis har jeg set mange eksempler på, at hvis der er noget, vietnameserne ikke mangler, så er det viljen til at arbejde hårdt og aldrig give op. Med danske briller får det hårde arbejde børnene til at vokse op alt for hurtigt, men drømmene med deres barnlige islet er der endnu. Så må vi bare håbe fremtidens virkelighed kan leve op til dem. ■

viste sig at være en utroligt langsommelig og bureaukratisk (stadig igangværende) affære, der ikke mindst lærte mig lidt om, hvor besværligt udviklingsarbejde kan være i praksis.

Svært at få job

På trods af en økonomi med vækstrater, som Europa og USA kun kan drømme om i disse år, er hverdagen hård for mange unge vietnamesere. Adgangen til uddannelse er bedre end for få år tilbage, men samtidig måtte flere af mine venner have to deltidsjob for at klare udgifterne. Vækstøkonomi eller ej, så er job efter endt uddannelse stadig svære at få, hvis man kommer fra en fattig familie uden kontakter i firmaer eller inden for staten. Når jeg talte med folk, var det ikke unormalt at finde højtuddannede unge i job som hotelreceptionist eller tjener.

Her kommer min engelskundervisning ind i billedet igen. Sandsynligheden for at få job, særligt i turistindustrien selvfølgelig, var nærmest proportional med, hvor godt ansøge-

Forfatteren er 21 år og stud.med ved KU. Han var bosat og arbejdede som frivillig i Ho Chi Minh City fra oktober 2013 til juni 2014.